

„Marie“.

En af Norges mest læste og flittigste Forfatterinder er Pseudonymen „Marie“ ogsaa en Tid førende Navnet „Holger Birk“, som hun dog snart ombyttede med sit første Mærke igjen. Hun synes ikke at være mødt hernede i Danmark med den Interesse, hun med Rette kunde gøre Fordring paa, ikke alene derved, at hun i flere af sine Bøger indgaaende har behandlet historiske Æmner fra Danmarks og Norges Forening, og herved særlig har forstaaet at træffe Tonen og Aanden i Samtidens Levesæt, men fordi hun i sine Arbejder har nedlagt Præget af en helstøbt kvindelig Forfatterindividualitet, der vel har fortjent at tages med i den nordiske Kvindesags Udviklingshistorie.

„Marie“ hører saa at sige til de Stille i Landet. Der er en vis langsom Overvejelse i hendes Skrivemaade, uden at den derfor mangler Kraft hverken i Ord eller Handling. Hun eksperimenterer ikke med nye Tanker og Syner; man kan roligt følge hende, hun er ingen Himmelstormer, som vil styre Himlens Vogn! Men hun styrter heller ikke ned fra sin Højde, fordi hun tog Sigte over Evne. Hun er en ærlig Arbejderske paa Literaturens Mark.

Hendes Sprog er smukt og rent, thi om hun end hist og her anvender en Del fremmede Ord, som man i Nutiden helst undgaar, saa hørte det absolut til paa de Tider, hun hensætter os i, at Dannelsen brugte den Slags Udpyntning. Hun har en ægte kvindelig Sans og Takt, som ikke paa noget Punkt styrer ind paa Emancipationens Skraaplan. Hun er kvindelig Forfatter, som saadan vil hun være sig selv bekendt, og hun trøster sig til ogsaa paa den Maade at opnaa at faa sit Folk i Tale.

Og det er, hvad hun har opnaaet.

„Marie“ har skrevet i en lang Aarrække, og paa faa Bind nær, har alle hendes Bøger naaet flere Oplag, og det paa en Tid, da man ikke trykte dem saa smaa, at der selv med en ganske ringe Succes udkrævedes nyt Oplag. Naturligvis kan det hændes, selv en mindre læst Forfatter, at en eller to af hans Bøger har det Held; men hvor det, som her, naar op til fjorten—femten Bind, da afgiver det en anden Dom — da er det ikke Slumpe-lykke eller Tilfældighed, men det er Folkeyndest.

Og Folkeyndest har den norske Forfatterinde vundet. Hun har uagtet de saa rask opvoksende Skud paa Literaturens Ager dog beholdt sin Plads, og en af Grundene hertil maa vel søges at være den Tilforladelighed, som er saa fremtrædende i hendes Skrifter. Det kan jo nok være, at de, som følge den nye Literatur baade i Norge og Danmark og gribes saa stærkt af den, ikke